

Downloaded via the EU tax law app / web

Mål C-103/06

Philippe Derouin

mot

Union pour le recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales de Paris ? Région parisienne (Urssaf de Paris ? Région parisienne)

(begäran om förhandsavgörande från

Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris)

”Social trygghet för migrerande arbetstagare – Förordning (EEG) nr 1408/71 – Egenföretagare som är bosatta och utövar verksamhet i Frankrike – Avgift som tas ut i syfte att finansiera vissa delar av socialförsäkringen – Avgift som tas ut i syfte att finansiera socialförsäkringens underskott – Beaktande av inkomst intjänad i en annan medlemsstat och beskattningsbar i denna stat med tillämpning av ett avtal med syfte att undvika dubbelbeskattning”

Sammanfattning av domen

Social trygghet för migrerande arbetstagare – Medlemsstaternas behörighet att utforma sina system för social trygghet

(Rådets förordning nr 1408/71)

Förordning nr 1408/71 i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning nr 307/1999 ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att en medlemsstat, vars lagstiftning på området för social trygghet är exklusivt tillämplig på en i landet bosatt egenföretagare, undantar inkomster som denne egenföretagare uppburit i en annan medlemsstat från beräkningsunderlaget för avgifter av typen contribution sociale généralisée (avgift som tas ut i syfte att finansiera vissa delar av socialförsäkringen) och contribution pour le remboursement de la dette sociale (avgift som tas ut i syfte att finansiera socialförsäkringens underskott), med tillämpning bland annat av ett avtal med syfte att undvika dubbelbeskattning på inkomstskatteområdet.

(se punkt 32 samt domslutet)

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 3 april 2008 (*)

”Social trygghet för migrerande arbetstagare – Förordning (EEG) nr 1408/71 – Egenföretagare

som är bosatta och utövar verksamhet i Frankrike – Avgift som tas ut i syfte att finansiera vissa delar av socialförsäkringen – Avgift som tas ut i syfte att finansiera socialförsäkringens underskott – Beaktande av inkomst intjänad i en annan medlemsstat och beskattningsbar i denna stat med tillämpning av ett avtal med syfte att undvika dubbelbeskattning”

I mål C-103/06,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris (Frankrike) genom beslut av den 30 januari 2006, som inkom till domstolen den 22 februari 2006, i målet

Philippe Derouin

mot

Union pour le recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales de Paris ? Région parisienne (Urssaf de Paris ? Région parisienne),

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Rosas samt domarna U. Löhmus, J.N. Cunha Rodrigues, J. Klučka (referent) och P. Lindh,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 7 mars 2007,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Philippe Derouin, genom P. Langlois och E. Piwnica, avocats,
- Union pour le recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales de Paris – Région parisienne (Urssaf de Paris ? Région parisienne), genom J.-J. Gatineau, avocat,
- Frankrikes regering, genom G. de Bergues och O. Christmann, båda i egenskap av ombud,
- Förenade kungarikets regering, genom V. Jackson, i egenskap av ombud, biträdd av S. Moore, barrister,
- Europeiska gemenskapernas kommission, genom G. Rozet och V. Kreuzschitz, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 18 oktober 2007 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse

enligt rådets förordning (EG) nr 307/1999 av den 8 februari 1999 (EGT L 38, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1408/71).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Philippe Derouin och Union pour le recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales de Paris ? Région parisienne (Urssaf de Paris ? Région parisienne) (nedan kallad Urssaf). Tvisten gäller vad som ska utgöra beräkningsunderlag för Philippe Derouins betalning av contribution sociale généralisée (avgift som tas ut i syfte att finansiera vissa delar av socialförsäkringen (nedan kallad CSG) och contribution pour le remboursement de la dette sociale (avgift som tas ut i syfte att finansiera socialförsäkringens underskott) (nedan kallad CRDS).

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 Enligt artikel 2.1 i förordning nr 1408/71 ska "[d]enna förordning ... gälla anställda, egenföretagare och studerande som omfattas eller har omfattats av lagstiftningen i en eller flera medlemsstater och som är medborgare i en medlemsstat eller är statslösa eller flyktingar bosatta inom en medlemsstats territorium samt deras familjemedlemmar och efterlevande".

4 Artikel 13 i nämnda förordning har följande lydelse:

"1. Om något annat inte följer av artiklarna 14c och 14f skall personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning.

2. Om något annat inte följer av artikel 14–17 gäller följande:

...

b) Den som är egenföretagare inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna medlemsstats lagstiftning även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

..."

5 I artikel 14a i samma förordning föreskrivs följande:

"Artikel 13.2 b skall tillämpas med beaktande av följande undantag och omständigheter:

...

2. Den som normalt är egenföretagare inom en eller flera medlemsstaters territorium skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt om han utför någon del av sin verksamhet inom den medlemsstatens territorium.

..."

6 I artikel 14d.1 i förordning nr 1408/71 föreskrivs följande:

"1. Den som avses i ... artikel 14a.2–4 ... skall vid tillämpning av den lagstiftning som fastställs i enlighet med dessa bestämmelser behandlas som om han utövade all sin yrkesverksamhet inom den berörda medlemsstatens territorium."

Den nationella lagstiftningen

7 CSG inrättades genom finanslag nr 90-1168 av den 29 december 1990 (loi de finances n° 90-1168 du 29 décembre 1990) (JORF av den 30 december 1990, s. 16367), vars relevanta bestämmelser infördes i artikel L. 136-1 och följande artiklar i lagen om social trygghet (code de la sécurité sociale).

8 I artikel L. 136-1 i lagen om social trygghet föreskrivs följande:

”Genom denna artikel införs en social avgift på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i stället för sådana inkomster. Avgiften ska erläggas av följande personer:

1° Fysiska personer som i inkomstskattehänseende anses ha hemvist i Frankrike och som, oavsett anledning, omfattas av obligatorisk anslutning till den franska sjukförsäkringen.

2° Tjänstemän anställda av stat, dess lokala myndigheter eller dess offentligrättsliga juridiska personer som tjänstgör eller är på uppdrag utanför Frankrike i den mån tjänstemannens lön ska beskattas i Frankrike och om vederbörande, oavsett anledning, omfattas av obligatorisk anslutning till den franska sjukförsäkringen.”

9 CRDS infördes genom artikel 14-1 i beslut nr 96-50 av den 24 januari 1996 avseende betalning av socialförsäkringens underskott (ordonnance n° 96-50 du 24 janvier 1996, relative au remboursement de la dette sociale) (JORF av den 25 januari 1996, s. 1226). Artikel 14-1 har följande lydelse:

”Härmed införs en social avgift som utgår på förvärvsinkomster och ersättningar som utgår i dess ställe enligt artiklarna L. 136-2–L. 136-4 i lagen om social trygghet med undantag för sådana inkomster som har uppkommit utomlands och som avses i artikel 15-III punkt 1 nedan. Avgiften utgår på inkomster som uppburits mellan den 1 februari 1996 och fram till dess att de uppdrag avslutats som avses i artikel 2 vad avser sådana fysiska personer som avses i artikel L. 136-1 i samma lag.

CRDS utgår på de inkomster som avses i artiklarna L.136-2–L.136-4 och i artikel L.136-8-III i lagen om social trygghet och på de villkor som föreskrivs i dessa bestämmelser.”

10 Den 22 maj 1968 i London undertecknade Frankrike och Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland ett avtal med syfte att undvika dubbelbeskattning och hindra skatteundandragande av inkomstskatt (nedan kallat dubbelbeskattningsavtalet). Artikel 1 i dubbelbeskattningsavtalet har följande lydelse:

”1. Detta avtal tillämpas på följande skatter:

...

b. Beträffande Frankrike: inkomstskatten, ..., bolagsskatten samt all källskatt, all förskottsskatt (précompte) och annan på liknande sätt uttagen skatt,

...

2. Avtalet tillämpas även på skatter av samma eller i huvudsak likartat slag som efter undertecknandet av avtalet påförs vid sidan av eller i stället för de för närvarande utgående skatterna ... av någon av de avtalsslutande staterna eller av regeringen i ett territorium eller område till vilka avtalet har utvidgats. De behöriga myndigheterna i de avtalsslutande staterna ska meddela varandra de ändringar som gjorts i respektive skattelagstiftning.”

11 Det framgår av den franska regeringens yttrande att dubbelbeskattningsavtalet kommer att upphävas så snart ett nytt avtal som de berörda staterna undertecknade den 28 januari 2004 med syfte att undvika dubbelbeskattning träder i kraft. I detta sistnämnda avtal omnämns uttryckligen CSG och CRDS bland de skatter som "avtal[et] tillämpas på".

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

12 Av begäran om förhandsavgörande framgår följande omständigheter beträffande Philippe Derouin:

- Philippe Derouin är bosatt i Frankrike där han är en fritt yrkesutövande advokat, samtidigt som han är delägare i det enligt brittisk rätt bildade handelsbolaget (partnership) Linklaters. Den nämnda advokatbyrån har sitt huvudkontor i Förenade kungariket men äger även kontor i andra medlemsstater, däribland Frankrike med ett kontor i Paris (nedan kallat Pariskontoret).
- Philippe Derouin är registrerad som advokat vid Cour d'appel de Paris och samtidigt registrerad som "Registered Foreign Lawyer" vid Supreme Court of England and Wales.
- Han utövar all sin advokatverksamhet inom ramen för Pariskontorets verksamhet.
- Philippe Derouins ersättning består i uttagande av del av Linklaters vinst.
- Han har sitt skattemässiga hemvist i Frankrike och beskattas i denna medlemsstat och samtliga länder där Linklaters har kontor för sin del av respektive kontors vinst.
- Philippe Derouin omfattas av obligatorisk anslutning till sjukförsäkringen i Frankrike och är samtidigt registrerad i Urssaf i egenskap av egenföretagare.

13 Urssaf har beräknat Philippe Derouins avgifter till familjetilläggsförsäkringen, CSG och CRDS på de förvärvsinkomster han uppbär från sin verksamhet vid Pariskontoret liksom på andelen av den vinst som Linklaters genererat vid andra kontor. Det följer av vad som framkommit under det muntliga förfarandet att Urssaf krävt att Philippe Derouin ska betala CSG och CRDS för olika perioder under åren 2000–2005.

14 Philippe Derouin har betalat in beloppen till familjetilläggsförsäkringen, beräknade på hans sammantagna förvärvsinkomster (inklusive dem som har sitt ursprung i Förenade kungariket). Inför Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris har han emellertid bestritt betalningsskyldighet för avgifter avseende CSG och CRDS beräknade på hans inkomster från Förenade kungariket, eftersom dessa avgifter inte utgör avgifter för social trygghet utan ska betraktas som skatter. Eftersom inkomsterna från Förenade kungariket ska beskattas i Förenade kungariket med tillämpning av dubbelbeskattningsavtalet ska emellertid, enligt Philippe Derouin, CSG och CRDS endast utgå på de inkomster som är beskattningsbara i Frankrike.

15 Urssaf framhåller tvärtom att de sistnämnda avgifterna är av social trygghetskaraktär, att de omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 samt att de därför ska beräknas på Philippe Derouins hela inkomst från såväl Förenade kungariket som Frankrike.

16 För att få klarhet i detta avseende har Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris genom beslut av den 12 april 2005 bett om ett yttrande från Cour de cassation avseende frågan huruvida CSG och CRDS ska betraktas som skatter i den mening som avses i dubbelbeskattningsavtalet.

17 Enligt Cour de cassations yttrande av den 2 september 2005, ska "frågan huruvida

förordning nr 1408/71 ... ska tolkas så att den utgör hinder mot att det i ett avtal, såsom [dubbelbeskattnings]avtalet, föreskrivs att inkomster som uppburits i Förenade kungariket av egenföretagare med hemvist i Frankrike som är anslutna till socialförsäkringen i denna stat inte ska ingå i beräkningsunderlaget för [CSG] och [CRDS] vilka tas ut i Frankrike, hänskjutas till Europeiska gemenskapernas domstol med tillämpning av artikel 234 EG...”.

18 Då lösningen av tvisten är beroende av huruvida tillämpningen av bestämmelserna i dubbelbeskattningsavtalet avseende CSG och CRDS strider mot gemenskapsrättsliga bestämmelser, har Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris beslutat att vilandeförklara målet och begära att domstolen ska meddela förhandsavgörande beträffande följande tolkningsfråga:

”Ska förordning nr 1408/71 ... tolkas så att den utgör hinder mot att det i ett avtal, såsom [dubbelbeskattnings]avtalet, föreskrivs att inkomster som uppburits i Förenade kungariket av arbetstagare med hemvist i Frankrike som är anslutna till socialförsäkringen i denna stat inte ska ingå i beräkningsunderlaget för [CSG] och [CRDS] vilka tas ut i Frankrike?”

Prövning av tolkningsfrågan

19 Frågan har ställts för att få klargjort huruvida en medlemsstat vars lagstiftning på området för social trygghet är tillämplig enligt förordning nr 1408/71 har rätt att fritt bestämma beräkningsunderlaget för avgifter såsom CSG och CRDS, eller om nämnda förordning tvärtom innebär en skyldighet för medlemsstaten att i beräkningsunderlaget för dessa avgifter inbegripa inkomster som uppburits i en annan medlemsstat, utan att ha möjlighet att avstå från att uppbära avgifterna på dessa inkomster.

20 Domstolen erinrar härvid om att syftet med förordning nr 1408/71, såsom anges i dess andra och fjärde skäl, är att säkerställa fri rörlighet för arbetstagare och egenföretagare inom Europeiska gemenskapen, samtidigt som det tas hänsyn till särdragen i den nationella lagstiftningen om social trygghet. Såsom följer av femte, sjätte och tionde skälen i förordningen, är principen att alla arbetstagare ska behandlas lika enligt medlemsstaternas olika lagstiftningar, och förordningens syfte är att på bästa sätt säkerställa likabehandling av alla arbetstagare som är sysselsatta på en medlemsstats territorium och att inte missgynna de arbetstagare som utövar sin rätt till fri rörlighet. Det system som införts genom förordning nr 1408/71 omfattar endast samordning och avser särskilt bestämmande av vilken eller vilka lagar som ska tillämpas på anställda och egenföretagare som under olika omständigheter utövar rätten till fri rörlighet (dom av den 9 mars 2006 i mål C-493/04, Piatkowski, REG 2006, s. I-2369, punkterna 19 och 20, samt av den 18 juli 2006 i mål C-50/05, Nikula, REG 2006, s. I-7029, punkt 20).

21 Vad för det första gäller frågan huruvida förordning nr 1408/71 är tillämplig på en person som befinner sig i en situation såsom den Philippe Derouin befinner sig i, framgår det av begäran om förhandsavgörande och av samtliga yttranden till domstolen att Philippe Derouin ska betraktas som migrerande egenföretagare med hemvist i Frankrike, som utövar sin egenföretagarverksamhet i Frankrike och i Förenade kungariket. Han omfattas därför av förordningens tillämpningsområde enligt artikel 14a.2 häri. Av detta följer att endast fransk lagstiftning är tillämplig på Philippe Derouins situation enligt ovannämnda bestämmelse. Förenade kungarikets regering har för övrigt bekräftat under förhandlingen att medlemsstaten inte tar ut några avgifter för social trygghet på de inkomster Philippe Derouin uppbär i landet.

22 Vad sedan gäller frågan huruvida förordning nr 1408/71 är tillämplig på CSG och CRDS, har domstolen fastställt att dessa avgifter omfattas av förordningens tillämpningsområde. Domstolen har nämligen slagit fast att uppfattningen att CSG och CRDS egentligen ska kvalificeras som skatt och därmed inte omfattas av förordningens tillämpningsområde saknar stöd. Domstolen har tillagt

att omständigheten att en avgift ska kvalificeras som skatt enligt viss nationell lagstiftning inte innebär att samma avgift, med hänsyn till förordning nr 1408/71, inte skulle kunna anses omfattas av tillämpningsområdet för förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2000 i mål C-34/98, kommissionen mot Frankrike, REG 2000, s. I-995, punkterna 33 och 34, och i mål C-169/98, kommissionen mot Frankrike, REG 2000, s. I-1049, punkterna 31 och 32). Domstolen konstaterar i övrigt att den nationella domstolens fråga utgår från att de aktuella avgifterna omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71.

23 Domstolen har även slagit fast att gemenskapsrätten inte inkräktar på medlemsstaternas behörighet att utforma sina sociala trygghetssystem (se dom av den 13 maj 2003 i mål C-385/99, Müller-Fauré och van Riet, REG 2003, s. I-4509, punkt 100 och där angiven rättspraxis).

24 Vad närmare gäller fastställande av beräkningsunderlaget för socialavgifterna, ankommer det enligt fast rättspraxis på medlemsstaterna att, i avsaknad av harmonisering på gemenskapsnivå, bestämma vilka inkomster som ska beaktas vid beräkningen av socialförsäkringsavgifterna (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Nikula, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

25 Vid utövandet av sin behörighet måste den berörda medlemsstaten förvisso beakta gemenskapsrätten (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 26 januari 1999 i mål C-18/95, Terhoeve, REG 1999, s. I-345, punkt 34, och av den 7 juli 2005 i mål C-227/03, van Pommeren-Bourgon diën, REG 2005, s. I-6101, punkt 39). Medlemsstaterna har således inte en obegränsad behörighet, eftersom de särskilt är skyldiga att iaktta andemeningen och principerna i förordning nr 1408/71, däribland principen att endast en lagstiftning är tillämplig inom området för social trygghet, att tillse att en person inte missgynnas vid utövandet av sin rätt till fri rörlighet och att försäkra sig om att det sålunda utarbetade systemet inte medför att vederbörande fräntas sin sociala trygghet.

26 Det framgår således av all rättspraxis som citerats i punkterna 23–25 i denna dom att eftersom förordning nr 1408/71 är ett instrument för samordning och inte för harmonisering, är medlemsstaterna behöriga att bestämma beräkningsunderlaget för sådana avgifter som CSG och CRDS.

27 Härav följer att på gemenskapsrättens nuvarande stadium har en medlemsstat rätt att ensidigt eller inom ramen för ett beskattningsavtal, såsom dubbelbeskattningsavtalet, avstå från att i beräkningsunderlaget för avgifter av typen CSG och CRDS inbegripa inkomster som uppburits i en annan medlemsstat av en egenföretagare som är bosatt i landet och som befinner sig i en situation liknande den som klaganden i målet vid den nationella domstolen befinner sig i. Det är förvisso utrett att det inte finns någon bestämmelse i förordning nr 1408/71 som hindrar en medlemsstat att beräkna beloppet för de socialavgifter som en i landet bosatt person ska erlägga utifrån dennes samtliga inkomster (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Nikula, punkt 31). Domstolen konstaterar emellertid att det inte heller finns några bestämmelser i förordningen som tvingar medlemsstaten att beräkna beloppet på detta sätt.

28 Under det muntliga förfarandet framhöll Urssaf, Förenade kungarikets regering och Europeiska gemenskapens kommission att det följer av domen av den 26 maj 2005 i mål C-249/04, Allard (REG 2005, s. I-4535), att medlemsstaterna i princip är skyldiga att i beräkningsunderlaget för socialavgifter inbegripa samtliga inkomster för personer som befinner sig i en situation liknande den Philippe Derouin befinner sig i. Till skillnad från vad som sålunda gjorts gällande av Urssaf, Förenade kungarikets regering och kommissionen, finner domstolen att slutsatserna från den domen inte kan tillämpas på en sådan situation.

29 I domen i det ovannämnda målet Allard hade den medlemsstat där den berörde var bosatt

valt att inbegripa samtliga inkomster som han hade uppburit på såväl den medlemsstatens som en annan medlemsstats territorium i beräkningsunderlaget för socialavgifterna, vilket är tillåtet enligt förordning nr 1408/71. Under dessa omständigheter fann domstolen att, i enlighet med den nationella lagstiftning som var tillämplig enligt lagvalsreglerna i förordningen, de socialavgifter som vederbörande var skyldig att erlägga skulle beräknas med beaktande av samtliga dennes inkomster.

30 Den lösning som domstolen kom fram till i domen i det ovannämnda målet Allard kan därför inte tillämpas i ett sådant sammanhang som det som är aktuellt i förevarande mål, där det faktum att inkomster från utlandet inte tas med i beräkningsunderlaget för de aktuella socialavgifterna följer av tillämpliga nationella bestämmelser.

31 Det är emellertid viktigt att betona att utslutning av en arbetstagares inkomster från utlandet från beräkningsunderlaget för avgifter för social trygghet inte får leda till att arbetstagarens rätt att komma i åtnjutande av samtliga förmåner som föreskrivs i tillämplig lagstiftning påverkas. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera att så verkligen är fallet i den situation som är föremål för prövning i detta mål.

32 Mot bakgrund av samtliga ovan anförda omständigheter ska den ställda frågan besvaras på följande sätt. Förordning nr 1408/71 ska tolkas så att den inte utgör hinder för att en medlemsstat, vars lagstiftning på området för social trygghet är exklusivt tillämplig på en i landet bosatt egenföretagare, undantar inkomster som denne egenföretagare uppburit i en annan medlemsstat från beräkningsunderlaget för avgifter av typen CSG och CRDS, med tillämpning bland annat av ett avtal med syfte att undvika dubbelbeskattning på inkomstskatteområdet.

Rättegångskostnader

33 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 307/1999 av den 8 februari 1999, ska tolkas så att den inte utgör hinder för att en medlemsstat, vars lagstiftning på området för social trygghet är exklusivt tillämplig på en i landet bosatt egenföretagare, undantar inkomster som denne egenföretagare uppburit i en annan medlemsstat från beräkningsunderlaget för avgifter av typen contribution sociale généralisée (avgift som tas ut i syfte att finansiera vissa delar av socialförsäkringen) och contribution pour le remboursement de la dette sociale (avgift som tas ut i syfte att finansiera socialförsäkringens underskott), med tillämpning bland annat av ett avtal med syfte att undvika dubbelbeskattning på inkomstskatteområdet.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: franska.